

крайната точка на нашия планински излетъ. Прекосихме последната Старо-планинска *Демиръ-капия* (Желѣзна-врата), малъкъ проходъ, презъ който преминава колникъ отъ южното село Манастиръ-къой (свети Власъ) къмъ Ново село (Ени-къой по турски) — отъ северъ. Това е прѣкъ пѣтъ отъ Месемврия (Несебъръ) къмъ северното крайморие.

Въ северо-източна посока се разстила широката долина на Камчия. Нейнитѣ полутропически лесове отдавна привличатъ любознателни туристи и пѣтешественици. Сега тѣзи природни богатства се използватъ за строителенъ, мебеленъ и горивенъ материалъ отъ държавното горско стопанство *Тича*.

Другарьтъ ми, често скиталъ изъ долината на Камчия, се безпокоеше да не попаднемъ въ рояцитѣ на една твърде хаплива и досадна муха, която презъ лѣтото нападала хора и добитъкъ и ги прогонвала изъ заетитѣ отъ нея горски участъци. Указа се, че пѣтътъ ни по вѣтровитото планинско било е чистъ отъ тази напасть.

Обхождаме рѣкичката Грещела, що минава презъ държавната гора Хортото и се влива направо въ Черно море, източно отъ запусѣлия манастиръ св. Власъ. Тждѣва още се срѣщатъ мѣстни гръцки наименования, като Месало-алони, Пальороти, Ксада, Палвокастро, Хонятъ. А още повече турски.

Ние сме вече пленници на морето, което се синѣе предъ насъ и отъ дѣсната ни страна, благодарение Месемврийския заливъ. Това е древния Евксински Понтъ, сега Черно море, около което се тѣлпятъ много държави и еще повече народи и племена.

Планината пакъ добива гиздавъ, макаръ и плешивъ намѣста видъ. Но погледътъ ни, преситенъ